

att alla de så kallade hästhemmanen, som erlægga löningsränta till Skånska dragonregementet, måtte befrias från skyldigheten att derjemte utgöra dagsverken till boställsinnehafvarne.
Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1869.

Per Nilsson,
från Christianstads län.

N:o 285.

Af Herr L. J. Fahlander: Om förändrad kostnadsersättning åt exsekutor i utsökningsärenden.

Den ofta återkommande frågan om lindring uti de kostnader, som åtfölja den exekutiva magten vid indrifning af Kronans, kommunens och enskildes lagligen utdömda fordringar, vinner för hvarje riksdag större utsträckning.

De sednare årens missväxter och dermed sammanhängande arbetslöshet har försatt jordbrukaren, industriidkaren och den arbetande befolkningen uti en ganska bekymmersam ställning. Inkomsterna minskas, men utlagorna ökas årligen, hvarigenom skuldsättning och slutlig undergång blir den äfven mest nitiske arbetarens lön. Härtill bidrager i väsendtlig mån de under sådana förhållanden ofta påkommande lagsökningarne med sina högt uppdrifna exekutionskostnader.

Man vet att socknar finnas, som hafva ända till 15 miles längd och måhända deröfver, hvarvid inträffar att exsekutor, för indrifvande af ofta nog utdömda 3 å 5 R:dr och derunder, måste göra resor, som i kostnader uppgå till 5 å 10 gånger det utsökta beloppet och således snart blir ruinerande för den mindre bemedlade. Dessa förhållanden i alla dess detaljer äro för hvar och en så väl kända, att något vidare ordande derom är öfverflödigt; återstår således att på något lämpligt sätt söka afhjelpa eller lindra dessa högst betungande utgifter. För min del anser jag visserligen att sådant måhända borde ske genom att exsekutor blefve ålagd verkställa dessa förrättningar för den lön han åtnjuter af Staten, men då jag lätt inser att detta för närvarande ej låter sig göra i sin helhet, så vill jag nu vördsamt föreslå, att Riksdagen ville besluta:

att exsekutor, för sådana utdömda fordringar, som genom hans försorg skola på vanligt sätt indrifvas och redovisas, ej må beräkna någon annan kostnadsersättning för sina besvär än skjuts efter en häst till och från förrättningsstället, samt att, då flera förrättningar verkställas under samma resa, kostnaden dem emellan fördelas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

L. J. Fahlander,
från Westerbottens län.

N:o 286.

Af Herr Nils Larson: Om ändring af 5 § i Kongl. Förordningen den 13 September 1790, rörande vinterväghållningen.

Vid sednaste riksmöte aflät Kongl. Maj:t till Riksdagen nådig Proposition, angående ändring i gällande stadganden rörande vinterväghållningen, deruti Kongl. Maj:t, uppå andragna skäl, föreslog att, med ändring af föreskriften i Kongl. Förordningen den 13 September 1790 § 5, måtte stadgas att, när i öfverensstämmelse med nämnde författning till vägarnes hållande i fargildt stånd vintertiden vid snofall s. k. ploglag äro eller blifva inrättade, den för alla ploglagen i socknen eller häradet belöpande ersättning sammanslås och inom socknen eller häradet fördelas efter den allmänna grund, som gäller för uttagande af kommunalutskylder på landet. Detta förslag, hvilket oförändradt godkändes af Riksdagens Andra Kammaré, blef deremot af Första Kammarén, som likväl erkände behöfvat af förändrade föreskrifter i fråga om berörda ersättnings utgörande, förkastadt, under anförande af skäl, som enligt min åsigt icke hålla proffet. Frågan om ändring af nu gällande stadganden angående skyldighet att bygga och underhålla vägar och broar har redan vid flera föregående riksmöten utgjort föremål för framställningar från Rikets Ständer till Kongl. Maj:t och derunder varit underkastad vidlyftig och mångsidig pröfning, dervid dock, då ett ändamålsenligt ordnande af denna lika viktiga som vidt omfattande angelägenhet kräfde kunnedom om flera förhållanden, hvilka Rikets Ständer då icke voro i tillfälle att utreda, Rikets Ständer, med uttryckande